

VOJSKA CRNE GORE - ČUVAR CRNOGORSKOG IDENTITETA

Autor: Rade Milatović, učenik III razreda, Gimnazija "Stojan Cerović", Nikšić

Poklonivši se kamenu na kom sam rođen, zagledan u Jadran iznad kojeg galeb pozdravlja još jednu zoru, započinjem besjedu o Crnoj Gori, gordoј vili, koju sa ponosom, što do neba seže, zovem svojim domom. I, mađa, danas nije 7. oktobar, ja, ipak, osjećam potrebu da sa beskrajnim divljenjem i izrazitim poštovanjem govorim o dušama koje čuvaju plamen na baklji slobode, da nikad ne prestane da gori, da za vijek vjekova odvažno plamtí. Naravno, do uzvišenosti, pričam vam o crnogorskoј vojsci.

Vođen neopisivom željom i snažnom potrebom da svakom vojniku odam počast, zbog svega što jeste, ističem istinu da vatra na crnogorskom ognjištu nikad nije bila ugašena, da je ova zemlja bila i ostala kolijevka slobode i kuća čestitog, poštenog i hrabrog naroda. Kao branioци državniđ granica i čuvari državne teritorije, vojnici odvažno i dostojanstveno šalju snažnu poruku da kuću možemo sagraditi bilo gdje, na bilo kojoj tački na mapi svijeta, ali da uvijek moramo znati gdje nam je dom. Naša je domovina kuća, nikad do kraja opjevaniđ, junaka, središte istorije čije su stranice ispisane prolivenom krvlju naših predaka. Naša je Crna Gora mjesto gdje Lovćen ljubi nebo pod kojim se rijetko mogao čuti plač majki, koji bi protresao nebesa, već tišina kojom su samo Crnogorke mogle srazniti planine. Našu zemlju, kao takvu, vojnici nose na lijevoj strani svog grudnog koša, kao zaštitnici grba i zastave, kao najgromoglasniji izvođači himne, pred čijim ljepotama zastaje dađ.

U vremenu u kom živimo kad, čini se, da sistem vrijednosti doživljava sunovrat, svaki vojnik je promoter onoga što zaista vrijedi. Onda kad ljudi jedni drugima, možda, okreću leđa, vojnici pružaju ruke propagirajući humanost, plemenitost i dobročinstvo sad kad često bivamo svjedoci sebičnosti, pohlepe i zavisti. Nerijetko mi pred očima zaplešu slike požara kojima se nije nazirao kraj, poplava koje su u svoje vrtloge nemilosrdno uvlačile i kućne pragove, i izvore prihoda, i ono, bespovratno, a najvrednije, ljudske živote. Ne štedeći svoje tijelo, izlažući se plamenu koji je, činilo se, bilo nemoguće ugasiti, ne zaustavljajući se pred vodom koja je, usljed vremenskih katastrofa, topila sve

pred sobom, ugrožavajući svoj život spašavali su živote drugih ljudi, stanovnika Crne Gore. Pokazujući spremnost na žrtvu, odvažnost pred, naizgled, nepremostivim preprekama, srčanost onda kada su svi drugi, zarobljeni u vlastitom strahu, ostajali bez kiseonika, postali su dostojni toga da ih, još kad sam bio dječak, makar i u mašti, okitim ordenom, koji je značio samo jedno. Dok su druga djeca svoje superheroje tražila u crtanim filmovima i među koricama svima poznatih bajki, ja sam svoje uspješno nalazio u kasarnama širom Crne Gore. Ponekad, kad nevoljno svjedočim vijestima da se negdje na nekom kraju svijeta ratuje, da meci sijevaju iznad dječijih glava, da, i u ovom vijeku koji besramno nazivaju savremenim, u pojedinim krajevima, umjesto kiše, bombe padaju s neba, ostavljajući za sobom pustoš, ja, iako saosjećam do srži zbog tužne sudbine tih naroda, zbog nemilosrdnog lica koje im život neumorno pokazuje, priznajem, da sam ponosan, jer naši vojnici s puškom koja visi na ramenu, ne ugrožavaju osnovno ljudsko pravo, pravo na život, već, čine sve za mir. Da, crnogorska vojska je dostojan ambasador mira, a mir je, usaglasićemo se, jedini zaista neophodan luksuz, jer život u strahu nije život, već bježanje od smrti. A mi, mi uz njih, čija se puška jedino čuje onda kad bi trebalo pozdraviti istorijski važne datume, neprocjenjivo vrijedne državne praznike, glasamo za mir, znajući da, bez pogovora, prihvatimo druge i drugačije od sebe, da njeguemo i volimo različitosti, jer drugačije od nas nije pogrešno, već samo drugačije. Zato i jesmo duhovno bogati.

Birajući svoj poziv, podstaknuti ljubavlju prema domovini, polazući zakletvu da će se zalagati za sve što je crnogorsko i da će poštovati tuđe onoliko koliko vole svoje, da će crnogorske ciljeve i ideale staviti ispred vlastitih, postali su heroji nacije.

Gospodo vojnici, moje duboko poštovanje zbog svega što ste i zbog svega što ćete tek učiniti za našu malu zemlju, a veliko srce! I da, hvala vam, beskrajno hvala, jer se pred vašim likom i djelom, siguran sam, ni crnogorski gorostas Njegoš, postidilo ne bi.

Ovo je moj vijenac, koji sam nespretno pleo od riječi, vama u čast. Ovo je moje glasno izgovoreno: „Za pravo, čast i slobodu Crne Gore!”

Moj naklon, duboki naklon, čuvari nacionalnog identiteta!